Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαΐου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 24*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' *(Συνέχεια).*

Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον παρετήρησα εἶνε, ὅτι τὸ πλοῖον ἄφινεν ὀπισθέν του μακρὰν καὶ ὁμαλὴν αὔλακα, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἔκτακτον λεπτότητα τῶν ὑφάλων του, ἡ ὁποία τῷ ἐπέτρεπε νὰ σχίζῃ ἐλαφρότατα τὸ κῦμα, ἀκόμη κ' ἐν καιρῷ τρικυμίας.

Καὶ διὰ νὰ μὴν ἐπανέλθωμεν, προσθέτω ὅτι ἡ δύναμις ἡ θέτουσα εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν, δὲν ἦτο ἀτμὸς ὕδατος, οὔτε ἀτμὸς πετρελαίου βενζίνης ἢ ἄλλων τοιούτων οὐσιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐκπρόδιδεν ἡ ὀσμή των, ὡς εἰς τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ὑποβρύχια ποῦ τὰς μεταχειρίζονται. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη ἦτο ἠλεκτρισμός, ἀποθηκευμένος ἐντὸς τοῦ πλοίου εἰς ποσότητα τεραστίαν.

Κ' ἐγεννᾶτο τὸ πρόβλημα: Πόθεν προήρχετο ὁ ἠλεκτρισμὸς αὐτός; ἀπὸ στήλας, ἀπὸ συμπυκνωτῆρας;... Ἀλλὰ πῶς ἐπληροῦντο αἱ στῆλαι, οἱ συμπυκνωτῆρες; . . . Ἀπὸ ποίαν ἀνεξάντλητον πηγήν; . . . Ποῦ ἐλειτούργει τὸ ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον κατεσκεύαζε τοιοῦτον ρεῦμα; Ἢ μήπως ὁ ἠλεκτρισμὸς ἠντλεῖτο ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ περιξ ἀέρος ἢ τοῦ ὕδατος, διὰ μεθόδων ἕως τότε ἀγνώστων; . . . Καὶ ἠρώτων ἐμαυτὸν ἄν, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, θὰ κατώρθονα νὰ ἀνακαλύψω αὐτὰ τὰ μυστήρια.

Ἔπειτα ἐσυλλογίσθην τοὺς συντρόφους μου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μείνῃ ἐκεῖ πέραν, εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Μπλάκ-Ρώκ... Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν πληγωμένος, οἱ ἄλλοι, ὁ Οὐέλς καὶ ὁ Νὰδ Οὐάλκερ, πληγωμένοι ἴσως καὶ αὐτοί!.. Ὅταν μὲ εἶδαν παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ σχοινίου καὶ πίπτοντα εἰς τὴν λίμνην, ὑπέθεσαν ἆρά γε ὅτι θὰ ἐσωζόμην ὑπὸ τοῦ *Τρόμου*;.. Ὄχι βέβαια!.. Ἴσως ὁ κ. Οὐάρδ θὰ εἶχε λάβῃ ἤδη τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου μου διὰ τηλεγραφήματος ἀπὸ τὸ Τολέδον... Καὶ τώρα, ποῖος θὰ ἑτοιμοῦσε νἀναλάβῃ νέαν ἐκστρατείαν ἐναντίον τοῦ *Κοσμοκράτορος*;..

Αἱ ποικίλαι αὐταὶ σκέψεις ἀνεκυκλοῦντο εἰς τὴν κεφαλήν μου, ἐν ᾧ ἐπερίμενα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ κατάστρωμα ὁ κυβερνήτης...

Ἀλλὰ δὲν παρουσιάζετο!

Μετ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι νυγμοὺς πείνης, — πολὺ δικαιολογημένης, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ εἶχα νὰ φάγω σχεδὸν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας... (πάντοτε ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι τὸ τελευταῖον μου γεῦμα ἐλήφθη τὴν προτεραίαν.) Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ πεῖνά μου ἐγίνετο ὁλονὲν τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι μήπως εἶχα ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ *Τρόμου* πρὸ δύο, ἴσως καὶ περισσοτέρων ἡμερῶν...

Εὐτυχῶς, τὸ ζήτημα τοῦ ἂν θὰ ἔτρωγα καὶ πῶς, ἐλύθη ἀμέσως.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πρώρας κατῆλθε μίαν στιγμὴν εἰς τὸν θάλαμον καὶ πάλιν ἀνῆλθε. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀπέθεσεν ὀλίγα τρόφιμα ἐμπρός μου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του.

Τὸ πρόγευμα αὐτό, τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισα μᾶλλον ἢ ἔφαγα, ἀπετελεῖτο ἀπὸ καπνιστὸν κρέας, ἀπὸ παστὸν ψάρι, ἀπὸ γαλέτταν καὶ ἀπὸ ρακὴν τόσῳ δυνατήν, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τὴν νερώσω. Ὅσον διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος, αὐτοὶ βεβαίως θὰ εἶχαν προγευματίσῃ πρωτοῦ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν θαλαμίσκόν μου, διότι δὲν μοῦ ἔκαμαν συντροφιάν.

Λέξιν δὲν ἠμποροῦσα νὰ τοὺς πάρω, καὶ ἀπελπισθείς, ἐβυθίσθην πάλιν εἰς τὰς σκέψεις μου:

Πῶς θὰ ἐτελείονεν, ἔλεγα, αὐτὴ ἡ περιπέτεια;...Θὰ ἔβλεπα ἐπιτέλους τὸν ἀόρατον κυβερνήτην, καὶ θὰ μοὶ ἀπέδιδεν αὐτὸς τὴν ἐλευθερίαν μου;... Ἢ θὰ τὴν ἀνέκτων καὶ ἀκουσίως του;...Αὐτὸ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὰς περιστάσεις!... Ἀλλ' ἂν

«...Καὶ ἐξήγαγον τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός μου.» (Σ. 190, στ. β'.)

ὁ *Τρόμος* θὰ ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ μακρὰν πάσης ἀκτῆς, ἢ ὑποβρυχίως, πῶς θὰ κατώρθονα νὰ δραπετεύσω ;... Ἐκτὸς ἐὰν ἡ μηχανὴ μετεβάλλετο εἰς αὐτοκίνητον...

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν μοῦ ἤρεσε διόλου ἡ ἰδέα νὰ δραπετεύσω χωρὶς νὰ ἐξιχνιάσω κανὲν ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ *Τρόμου*. Διότι, ἐπιτέλους, μολονότι πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἠδυνάμην νὰ καυχηθῶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας μου,—ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωήν,—μολονότι αἱ κακοτυχίαι ἦσαν ὡς τώρα περισσότεραι ἀπὸ τὰς καλοτυχίας, καὶ τὸ μέλλον ἄδηλον,—ἐν τούτοις ἡ ὑπόθεσις εἶχε κάμῃ ἓν βῆμα. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τοὺς ὁμοίους μου καὶ ἄν, ὅπως ὁ Κοσμοκράτωρ αὐτὸς ἦτο ἔξω τοῦ νόμου, ἤμην κ' ἐγὼ ἔξω τῆς ἀνθρωπότητος...

Ὁ *Τρόμος* ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται πρὸς τὰ βορειοανατολικά, πλέων κατὰ μῆκος τῆς Ἐρίας. Ἡ ταχύτης του ἦτο τώρα μετρία' ἀλλ' ἦτο βέβαιον ὅτι ἂν τὴν ηὔξανεν εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον, θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ βορειοανατολικὸν ἄκρον τῆς λίμνης ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν.

Εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο ἡ Ἐρία δὲν ἔχει ἄλλην διέξοδον εἰμὴ τὸν ποταμὸν Νιαγάραν, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνοῦται πρὸς τὴν λίμνην Ὀντάριο. Ἀλλ' ὁ ποταμὸς αὐτὸς διακόπτεται ὑπὸ τοῦ περιφήμου καταρράκτου, δεκαπέντε περίπου μίλλια ὑψηλότερα τοῦ Μπούφφαλου, σημαντικῆς πόλεως τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀφοῦ ὁ *Τρόμος* δὲν ἠκολούθει τὸν ποταμὸν Δετρουᾶ, πῶς θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὕδατα, ἐὰν δὲν ἐγίνετο αὐτοκίνητον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ;...

Πρὸ ὀλίγου ὁ ἥλιος διῆλθε τὸν μεσημβρινόν. Ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος, ὁ καύσων πολὺς ἀλλ' ἀνεκτός, χάρις εἰς τὴν αὔραν ἡ ὁποία ἐδρόσιζε τὸ διάστημα. Αἱ ἀκταὶ τῆς λίμνης δὲν ἐφαίνοντο ἀκόμη, οὔτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καναδᾶ, οὔτε πρὸς τὸ ἀμερικανικόν.

Εἶχε λοιπὸν ὁ κυβερνήτης ἀποφασίσῃ ὡρισμένως νὰ μὴ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν μου ; Εἶχε κανένα λόγον νὰ μὴ θέλῃ νὰ γνωρισθῇ ;...Καὶ αὐτὴ ἡ προφύλαξις ἐσήμαινεν ἄρά γε ὅτι ἐσκόπευε νὰ μ' ἐλευθερώσῃ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ *Τρόμος* θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν ἀκτήν ;..Τοῦτο μοὶ ἐφαίνετο ἀπίθανον !

Ἀλλ' ἰδού, περὶ τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν, ἀσθενὴς κρότος ἀκούεται, ὁ κεντρικὸς δίσκος ἀνυψοῦται, καὶ τὸ τόσον ἀνυπομόνως περιμενόμενον πρόσωπον ἐμφανίζεται εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐπιτέλους!

Ὀφείλω νὰ εἴπω, ὅτι δὲν ἐκπρόσεξεν εἰς ἐμὲ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, καί, προχωρήσας κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν πηδαλιοῦχον, ἔλαβε τὴν θέσιν του παρὰ τὴν πρύμνην. Ὁ δὲ πηδαλιοῦχος, ἀφοῦ ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις χαμηλοφώνως, κατῆλθεν εἰς τὰς μηχανάς.

Ὁ κυβερνήτης, περισκοπήσας τὸν ὁρίζοντα καὶ συμβουλευθεὶς τὴν πυξίδα, μετέβαλεν ἐλαφρῶς τὴν διεύθυνσιν καὶ ἡ ταχύτης ηὐξήθη.

Ἦτο ἄνθρωπος ὀλίγον ἄνω τῶν πεντήκοντα ἐτῶν, ἀναστήματος μετρίου, εὐρύνωτος, εὐθυτενὴς ἀκόμη, μὲ μεγάλην κεφαλήν, μὲ βραχεῖαν κόμην, φαιὰν μᾶλλον ἢ λευκήν, χωρὶς μύστακα, χωρὶς φαβορίτας, μὲ πυκνὸν ὑπογένειον μόνον, κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν συρμόν, μυώδης τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας, μὲ σιαγόνα φέρουσαν ἰσχυροὺς μασσητῆρας, μὲ στῆθος εὐρὺ καὶ μὲ τὸν ὀφρυακὸν μῦν,—δεῖγμα μεγάλης δραστηριότητος,—διαρκῶς συνεσπασμένον. Ὡρισμένως εἶχεν ὀργανισμὸν σιδηροῦν, ὑγείαν ἀκλόνητον; αἷμα ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαῖον.

Ὅπως καὶ οἱ σύντροφοί του, ὁ πλοίαρχος ἐφόρει ναυτικὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτε κηρωτὸν ἐπανωφόριον, καὶ μάλλινον πιλίκιον ἀντὶ ἄλλου καλύμματος.

Τὸν ἐκύτταζα. Δὲν ἀπέφευγε μὲν τὰ βλέμματά μου, ἐδείκνυεν ὅμως τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν, ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε ξένος ἐπὶ τοῦ πλοίου του.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ *Τρόμου* ἦτο εἷς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ κατεσκόπευαν πρὸ τῆς οἰκίας μου εἰς τὴν Λόγκ-Στρήτ ; ... Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀνεγνώριζα ἐγώ, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι μὲ ἀνεγνώριζε κ' ἐκεῖνος ὡς τὸν ἀρχιαστυνόμον Στρόκ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δοθῇ ἐντολὴ νὰ εἰςχωρήσῃ εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ !

Καὶ ἐνῷ τὸν ἐκύτταζα, μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα,—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα συλλογισθῇ τότε εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα,—ὅτι τὴν τόσῳ χαρακτηριστικὴν μορφήν του τὴν εἶδα καὶ ἄλλοτε...Ποῦ ; ἐπὶ τοιχοκολλήματος γραφείου τινὸς πληροφοριῶν, ἢ ἁπλούστατα ἐν φωτογραφίᾳ εἰς καμμίαν βιτρίναν ;

Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησίς μου αὕτη ἦτο τόσον ἀόριστος, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ βασισθῶ...

Ἂν οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ μοὶ ἀποκριθοῦν, ἴσως,—ἐσκέφθην,—αὐτὸς θὰ ἐτίμα περισσότερον τὰς ἐρωτήσεις μου... Θὰ ὡμιλούσαμεν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, μολονότι δὲν ἤμην βέβαιος ὅτι ἦτο, ὅπως ἐγώ, Ἀμερικανὸς τὴν καταγωγήν...Φθάνει μόνον νὰ μὴν ἦτο ἀποφασισμένος νὰ προσποιηθῇ ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖ, διὰ νὰ μὴν εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ...

Ἐπιτέλους τί ἐσκόπευε νὰ μὲ κάμῃ ; Μήπως εἶχε κατὰ νοῦν νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ ἐμὲ ἄνευ διαδικασίας, κ' ἐπερίμενε νὰ νυκτώσῃ διὰ νὰ μὲ ρίψῃ εἰς τὴν λίμνην ; Ἴσως μ' ἐθεώρει ἐπικίνδυνον μάρτυρα, ἕνεκα τῶν ὀλίγων, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζα ἤδη περὶ αὐτοῦ . . . Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὲ ἄφινεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου ! Τοῦτο θὰ τὸν ἀπήλλασσε τοῦ κόπου νὰ μὲ καταποντίσῃ τώρα !...

Ἐσηκώθην, μετέβην εἰς τὴν πρύμνην κ' ἐστάθην ὄρθιος ἐμπρός του.

Τότε μόνον μὲ ἠτένισε μὲ τὸ λάμπον ὡς ἡ φλὸξ βλέμμα του.

— Εἶσθε ὁ κυβερνήτης ;... ἠρώτησα.

Σιωπὴ ἄκρα.

— Τὸ πλοῖον αὐτό...εἶνε ὁ *Τρόμος ;*

Καμμία ἀπάντησις.

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε ;

Τίποτε.

Ἐπροχώρησα τότε καὶ ἠθέλησα νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸν βραχίονα.

Ἐκεῖνος μὲ ἀπώθησε χωρὶς ὁρμήν, ἀλλὰ μὲ κίνημα προδίδον ρώμην ἀσυνήθη.

Ἐπανῆλθα καὶ διὰ δευτέραν φορὰν ἐνώπιόν του.

— Τί σκοπεύετε νὰ μὲ κάμετε ; ἠρώτησα μὲ ζωηρότερον τόνον.

Μοὶ ἐφάνη ὅτι κάποιαι λέξεις ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χείλη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνέσπασεν ὀργὴ προφανής. Καὶ ὡς διὰ νὰ συγκρατηθῇ, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον. Ἔπειτα ἡ χεὶρ του ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ρυθμιστοῦ.

Ἀμέσως ἡ μηχανὴ ἤρχισε νὰ κινῆται μὲ μεγαλητέραν ταχύτητα.

Ἐθύμωσα κ' ἐγώ, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῷ φωνάξω :

«Πολὺ καλά ! Ὅσον καὶ ἂν σιωπᾶτε, ἐγὼ ἠξεύρω ποῖος εἶσθε καὶ ποῖον εἶνε τὸ πλοῖον σας !..Εἶνε ἡ ἴδια μηχανὴ ποῦ ἐφάνη εἰς τὴν Μάδισων, εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς τὴν λίμνην Κιρδάλλην ! Πότε ὡς αὐτοκίνητον, πότε ὡς κλοῖον καὶ πότε ὡς ὑποβρύχιον !...Εἶνε ὁ *Τρόμος !* καὶ σεῖς ποῦ τὸν κυβερνᾶτε, εἶσθε ὁ ἴδιος ποῦ ἐγράψατε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ ποῦ ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν κόσμον ὁλόκληρον...σεῖς...ὁ Κοσμοκράτωρ !»

Εὐτυχῶς κατώρθωσα νὰ συγκρατηθῶ, καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ λάβω ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, ἐπέστρεψα κ' ἐκάθησα παρὰ τὸν δίσκον τοῦ θαλαμίσκου μου. Ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐκύτταζα τὸν ὁρίζοντα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδω μετ' ὀλίγον παρουσιαζομένην τὴν ξηράν...

Αὐτὴ τώρα ἦτο ἡ μόνη μου ἐλπίς... Ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ διεύθυνσις τοῦ *Τρόμου* ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἡ ἰδία, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας θὰ ἐφθάναμεν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἐρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ὁ Νιαγάρας.

Ἐν τούτοις αἱ ὧραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ μεταβάλλεται ἡ κατάστασις. Ὁ πηδαλιοῦχος εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ κυβερνήτης εἰς τὰς μηχανάς, τῶν ὁποίων ἐπέβλεπε τὴν λειτουργίαν. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι καὶ ὅταν ἡ ταχύτης ηὐξάνετο, τὸ σύστημα ἐκινεῖτο ἀθορύβως, μὲ κανονικότητα θαυμασίαν. Κανεὶς ἄρρυθμος κρότος, κανὲν σταμάτισμα ἀφνίδιον, ἐκ τῶν ἀναποφεύκτων κατὰ τὴν χρῆσιν ἐμβόλων καὶ κυλίνδρων. Ἐκ τούτου συνεπέραινα ὅτι ἡ μετακίνησις τοῦ *Τρόμου* εἰς ἑκάστην τῶν μεταμορφώσεών του ἐτελεῖτο διὰ μηχανῶν περιστροφικῶν' ἀλλὰ δὲν ἤμην καὶ βέβαιος.

Ἐξ ἄλλου παρετήρουν, ὅτι ὁ προσανατολισμὸς δὲν μετεβάλλετο : τὸ πλοῖον ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ τῆς λίμνης καὶ κατὰ συνέπειαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπούφφαλου.

Διατί ὁ κυβερνήτης νὰκολουθῇ αὐτὸν τὸν δρόμον ; ἐσυλλογιζόμην. Δὲν πιστεύω νὰ σκοπεύῃ νὰ ράξῃ εἰς τὸν λιμένα ἐκεῖνον, ἐν τῷ μέσῳ στολίσκου ἁλιευτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ! Ἐὰν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν Ἐρίαν, ὁ Νιαγάρας βεβαίως δὲν θὰ τὸν ἄφινε, διότι ὁ καταράκτης του εἶνε ἀνυπέρβλητος ἀκόμη καὶ διὰ μηχανὴν ὡς ἡ ἰδική του. Ὁ μόνος δρόμος θὰ ἦτο ὁ ποταμὸς Δετρουᾶ, ἀλλὰ προφανῶς ὁ *Τρόμος* ἀπομακρύνεται ὁλονὲν ἐξ αὐτοῦ...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΩΤΟΣ ἀπ' ὅλους τοὺς μαθητάς, ἔδωσε φέτος ἐξετάσεις ὁ πρίγκιψ Γεώργιος, ὁ υἱὸς τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ ἐπίδοξος Διάδοχος. Εἶνε αἱ τελευταῖαι ποὺ δίδει ἀς εἴπωμεν αἱ ἀπολυτήριοι. Διότι εὐθὺς ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὸ «πρακτικὸν στάδιον», δηλαδὴ κατετάχθη εἰς τὸ πεζικόν, μὲ τὸν βαθμὸν του ἀνθυπολοχαγοῦ, καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ 1ον Σύνταγμα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀφοῦ μείνῃ ἐδῶ εἰς τὸν στρατὸν ἓν ἔτος, θὰ σταλῇ ἐ'ς τὴν Γερμανίαν δι' εὐρυτέρας στρατιωτικὰς σπουδάς. Ἀλλ' ἐκεῖ δὲν θὰ δώσῃ ἐξετάσεις. Θὰ ἐπιστρέψῃ λοχαγός, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ ταγματάρχης, συνταγματάρχης, ὑπαστράτηγος...ξέρω κ' ἐγώ ; μὲ τὴν εὐκολίαν τοῦ προβιβάζονται συνήθως οἱ πρίγκιπες. Αἱ προχθεσιναὶ λοιπὸν ἐξετάσεις τοῦ ἦσαν αἱ τελευταῖαι. Δι' αὐτῶν ἀπεχαιρέτησε τὴν παιδικὴν καὶ τὴν μαθητικὴν ζωήν. Τὰς ἔδωσε δὲ ὁ εὐτυχὴς θνητὸς εἰς τὸ σπίτι του, δηλαδὴ εἰς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Διαδόχου. Ἐκεῖ ἐμαζεύθησαν οἱ καθηγηταί του ὅλοι καὶ τὸν ἐξήτασαν ἐνώπιον τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ παιδαγωγοῦ του κ. Χόνιχ, τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Ἔπειτα ὅλοι αὐτοὶ παρεκάθησαν εἰς γεῦμα ἐπίσημον. Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἔφερε πρόποσιν κ' ηὐχαρίστησε τὸν κ. Χόνιχ καὶ τοὺς καθηγητάς, διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους κατέβαλον πρὸς μόρφωσιν τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του. Καὶ ἀπήντησεν ὁ κ. Τ. Ἀργυρόπουλος, ὁ ἀρχαιότερος τῶν καθηγητῶν, πλέξας τὸ ἐγκώμιον τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου καὶ εὐχηθεὶς αὐτὸν θερμῶς.

Πῶς σᾶς φαίνονται αὐταὶ αἱ ἐξετάσεις ; Ἠθέλατε νὰ εἶσθε καὶ σεῖς Πρίγκιπες, καὶ νὰ ἐξετάζεσθε εἰς τὸ σπίτι σας, ἐνώπιον τῶν γονέων σας μόνον καὶ τῶν οἰκογενειακῶν σας φίλων ; Καὶ νὰ μὴ φοβῆσθε ἀπόρριψιν καὶ κακὸν βαθμόν, καὶ νὰ ἔχετε βέβαιον τὸ ἀπολυτήριον, καὶ νὰ κάμνετε ἔπειτα τραπέζι εἰς τοὺς καθηγητάς σας, καὶ νὰκούετε ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον ἐγκώμια καὶ εὐχάς ;...

Ναί, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! αὐτὸ θὰ ἔλεγα ἐγώ.. Ἀλλά...ἀλλά...πρὶν ἰδῶ τὸν κατάλογον τῶν μαθημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξητάσθη ὁ ἐπίδοξος Διάδοχος. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ἐβλέπατε τὸν κατάλογον αὐτόν, θὰ ἐτρομάζατε ἐπίσης Πόσα μαθήματα !...Καὶ τί δύσκολα, Θεέ μου ! Στρατιωτικά, Τοπογραφία, ἀνώτερα Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία, Ἱερά, Ἑλληνικά, Γαλλικά, Γερμανικά—καὶ ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι τί ἄλλα ! Ἄ, μὰ δὲν θὰ μοῦ ἦτο καθόλου εὐχάριστον νὰ ἤμουν πρίγκιψ καὶ ἐπίδοξος Διάδοχος, ἂν θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ φορτωθῶ ὅλ' αὐτὰ τὰ βάρη καὶ νὰ δώσω εἰς τόσα μαθήματα ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις,—ἔστω καὶ εἰς τὸ σπίτι μου,—πρὶν εἰσέλθω εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου ! . . .

Διότι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, οἱ Πρίγκιπες κοπιάζουν διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν των πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς κοινοὺς θνητούς. Τοὺς ὑποχρεόνει εἰς τοῦτο ἡ ὑψηλή των θέσις καὶ οἱ ὑψηλοί των γονεῖς, οἱ ὁποῖοι συνήθως δὲν χωρατεύουν...Διότι ἔχουν μεγάλην εὐθύνην καὶ δὲν ἀφίνουν τὰ παιδιά των νὰ κάμνουν τοῦ κεφαλιοῦ των. Φανταστῆτέ το ὀλίγον: ἂν οἱ γονεῖς σας εἶνε αὐστηροί, διότι θεωροῦν καθῆκόν των νὰ κάμουν τὸν υἱόν των καλὸν ἄνθρωπον καὶ καλὸν πολίτην, πόσον αὐστηρότεροι πρέπει νὰ εἶνε οἱ γονεῖς ἑνὸς πρίγκιπος, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ βασιλεύς! Ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδὶ ἀνήκει ὀλιγώτερον εἰς αὐτοὺς παρὰ εἰς τὸ Ἔθνος, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον εἰς τὸν ἑαυτόν του ! Πρέπει νὰ μάθῃ πολλὰ πολλὰ πράγματα, καὶ νὰ τὰ μάθῃ μάλιστα γρήγορα, διότι κανεὶς δὲν εἰξεύρει πότε θανέλθῃ εἰς τὸν θρόνον. Δὲν νομίζετε ὅτι ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ εἰξεύρῃ ἕνας Βασιλεύς ; Ὁ Βασιλεὺς εἶνε ὁ Ἀρχιστράτηγος, ὁ Ἀρχιναύαρχος, ὁ Ἀρχιδιαστής, ὁ Ἀρχιδιπλωμάτης, ὁ Ἀρχιπολιτικός. Εἶνε ὁ Ἀρχηγὸς πάσης τῆς πνευματικῆς κινήσεως τοῦ Ἔθνους του. Ὅλα πρέπει νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὰντιλαμβάνεται καὶ νὰ τὰ κρίνῃ ὁ ἴδιος. Καὶ πρόσωπα, καὶ πράγματα. Φανταστῆτε λοιπὸν πόσαι γνώσεις χρειάζονται καὶ ποία σπουδή. Καὶ πόσα μαθήματα, καὶ πόσα βιβλία, καὶ πόσοι καθηγηταί, καὶ τί ἐξετάσεις !...

Μακαρίζομεν καὶ ζηλεύομεν τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς Πρίγκιπας, ὅταν τοὺς βλέπωμεν λαμπροστολίστους, πρωτοκαθέδρους, ὅταν ἀκούωμεν ὅτι ταξειδεύουν, ὅτι χορεύουν, ὅτι παίζουν, ὅτι διασκεδάζουν...Τοὺς ζηλεύομεν καὶ τοὺς μακαρίζομεν, ὅταν τοὺς βλέπωμεν διερχομένους ἐν τῷ μέσῳ λαμπρῶν ἐπιτελείων, μὲ τιμὰς καὶ μὲ δόξας, ὑπὸ τοὺς ἤχους σαλπίγγων, τυμπάνων καὶ μουσικῶν. Διότι φανταζόμεθα, ὅτι ἄλλο δὲν κάμνουν εἰς τὴν ζωήν των, παρὰ νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν, νὰ κοιμοῦνται καὶ νὰ δέχωνται τιμάς. Ἀλλ' ἂν συλλογισθῶμεν πόσους κόπους, πόσας φροντίδας καὶ πόσας εὐθύνας συνεπάγεται ἡ θέσις των, θὰναγνωρίσωμεν ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐτυχεῖς ὅσον νομίζομεν, καὶ ὅτι τἀγαθὰ τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνουν, μόλις εἶνε ἱκανὰ νὰντισταθμίσουν τοὺς ἀγῶνας τοῦ βίου των. Προπάντων δὲ τοῦ βίου των τοῦ παιδικοῦ, τοῦ μαθητικοῦ. Διότι ὀλίγα παιδιὰ εἶνε τόσον φορτωμένα ἀπὸ μαθήματα καὶ κόπους ὅσον οἱ Πρίγκιπες. Καὶ πάλιν καλὰ ὅταν εἶνε ἐξυπνοι φύσει, καὶ μανθάνουν, καὶ ἀντιλαμβάνονται εὐκόλως. Φανταστῆτε ὅμως τί ὑποφέρουν ὅταν εἶνε κουτοί, καὶ ὅταν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μαθήματα τοὺς τὰ χώνουν εἰς τὸ κεφάλι διὰ τῆς βίας !...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΟΜΟΝΗ

Συχνὰ μοῦ λέγει ἡ Ὑπομονή :
— Καρτέρει καὶ καρτέρει
Καὶ τοῦτος ὁ κατήφορος
Ἀνήφορο θὰ φέρῃ.
Κ' ἐγὼ τῆς ἀποκρίνομαι :
— Κυρά μου, σὲ πιστεύω
Μὰ σὰν κοποῦν τὰ πόδια μου,
Πῶς θὰ μπορῶ νὰνέβω ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

Δὲν ὑπάρχει ζῶον ποὺ νὰ τὸ ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος περισσότερον ἀπὸ τὸν σκύλον. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ ζῶον ἄλλο ἀπὸ τὸν σκύλον, ποὺ νὰ γαπᾷ τὸν ἄνθρωπον περισσότερον. Αὐτὸ πλέον τὸ γνωρίζετε ὅλοι. Ἀνέκαθεν, εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας, οἱ σκύλοι, τὰ καλὰ καὶ γενναῖα αὐτὰ ζῶα, προσέφεραν καὶ προσφέρουν σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἰς τὰς χώρας προπάντων τὰς ὀλιγώτερον εὐνοηθείσας ἀπὸ τὴν φύσιν, ὁ σκύλος εἶνε διὰ τὸν κάτοικον βοηθὸς πολύτιμος καὶ ὑπηρέτης ἀκαταπόνητος. Ὁ σκύλος τῶν Ἐσκιμώων π. χ. εἶνε συγχρόνως ζῶον φορτηγόν, κυνηγετικὸν καὶ ὑποζύγιον. Μεταφέρει φορτία, κυνηγᾷ ἄρκτους καὶ φώκας, καὶ σύρει τὰ ἔλκηθρα τὰ ὁποῖα ὀλισθαίνουν ἐπὶ τῶν αἰωνίων χιόνων, διὰ τῶν ἀπεράντων παγωμένων ἐκτάσεων, τὰς ὁποίας καλύπτει ἡ πολικὴ νύξ.

Εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν, εἰς τὰ ὀροπέδια τῶν Ἰμαλαΐων, ὁ σκύλος τοῦ Θιβέτ, μανδρόσκυλος, σωματώδης καὶ εὔρωστος, μὲ ἰσχυρὰ μέλη, ὑπερασπίζεται, τὸ θέρος, τὴν οἰκίαν καὶ τὰ γυναικόπαιδα κατὰ τῶν λῃστρικῶν καραβανίων, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄνδρες ἔχουν καταβῇ εἰς τὴν πεδιάδα διὰ τὰς ἐμπορικάς των ὑποθέσεις.

Σήμερον ὅλαι αἱ ἀστυνομίαι τοῦ κόσμου ἔχουν βοηθοὺς σκύλους. Γνωρίζετε βεβαίως τὰ *μπουλντὼκ* τῶν ἀθηναίων ἀστυφυλάκων, τὰ ὁποῖα συχνὰ βοηθοῦν εἰς τὴν σύλληψιν λωποδυτῶν καὶ κακοποιῶν. Προκάτοχος τοῦ *ἀστυνομικοῦ* σκύλου εἶνε ὁ *στρατιωτικὸς* σκύλος, τοῦ ὁποίου καὶ οἱ σύγχρονοι στρατοὶ χρησιμοποιοῦν τὴν εὐκινησίαν καὶ ὀξυδέρκειαν. Ὁ γερμανικὸς στρατὸς π. χ. ἔχει σκύλους *φρουροὺς* καὶ σκύλους *ἀγγελιαφόρους*· (περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι αἱ «ἄγγελίαι» τὰς ὁποίας διαβιβάζουν οἱ σκύλοι αὐτοὶ εἶνε πάντοτε γραπταί.)

Ὁ αὐστριακὸς στρατὸς ἔχει σκύλους *νοσοκόμους*, οἱ ὁποῖοι ἀνατρέφονται καὶ ἐκγυμνάζονται κατὰ τὸ σύστημα τῶν σκύλων τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, περὶ τῶν ὁποίων θὰ σᾶς ὁμιλήσω κατωτέρω.

Ἐκεῖ πέραν, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἐρήμου, εἰς τοὺς τελευταίους τῶν συνόρων σταθμούς μεταξὺ Ἀλγερίου καὶ Νοτίου Ὀράν, οἱ σκύλοι ἀκολουθοῦν τὰ ποσπάσματα καὶ ἐπιβλέπουν τὰ περίχωρα τοῦ στρατοπέδου. Οἱ σκύλοι αὐτοὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκ τοῦ γένους τῶν *καβύλων*, ἀγριώτατοι πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε ὁ κύριός των, ἀποβαίνουν βοηθοὶ πολύτιμοι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου οἱ κακοῦργοι κατορθόνουν νὰ κρύπτωνται καὶ εἰς τὰς πλέον γυμνὰς καὶ ἀδένδρους πεδιάδας, καὶ συχνὰ δολοφονοῦν τοὺς γάλλους στρατιώτας— τὸ Ἀλγέριον, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε κτῆσις γαλλική,— διὰ νὰ τοὺς κλέπτουν τὰ τουφέκια. Ὅταν, εἰς τὴν βαρεῖαν ἀτμόσφαιραν, ὁ φρουρὸς καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ κλείῃ τὰ βλέφαρα ἀκουσίως, ὁ πιστός του σκύλος εἶνε ἐκεῖ ἄγρυπνος, προσεκτικός, ἕτοιμος νὰ κατασπαράξῃ τὸν κακοῦργον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ. Διὰ τοῦτο οἱ στρατιῶται τὸν περιποιοῦνται ὡς σύντροφον, ὡς συμπολεμιστήν, καὶ τὸν τρέφουν ἀπὸ τὸ ἴδιόν των σιτηρέσιον.

Σκύλος Κάβυλος τοῦ Ἀλγερίου.

Σκύλος νοσοκόμος ἐν Αὐστρίᾳ.

Ἐὰν ἔτυχε ποτὲ νὰ ταξειδεύσετε,— ὅσοι ταξειδεύετε τὸ καλοκαῖρι μὲ τοὺς γονεῖς σας,— εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ, εἰς τὸ Βέλγιον ἢ εἰς τὴν Ὁλλανδίαν, θὰ εἴδατε βεβαίως τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀμαξάκια τῶν γαλακτοπωλῶν ἢ τῶν λαχανοπωλῶν, τὰ ὁποῖα σύρονται ἀπὸ σκύλους καὶ σταματοῦν εἰς κάθε θύραν. Οἱ σκύλοι αὐτοὶ εἶνε ἄγαθοὶ καὶ ἥμεροι δρομεῖς, ἡ διατροφὴ τῶν στοιχίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν διατροφὴν ἑνὸς ἵππου ἢ ἑνὸς ὄνου, καὶ ἡ ἐργασία των ἐπιτρέπει εἰς τοὺς μικρεμπόρους, εἰς τοὺς καλλιεργητάς, νὰ ἐλαττόνουν τὰ ἔξοδα τοῦ ἐμπορίου των.

Βλέπετε, ὅτι ὁ σκύλος εἶνε ἀπαραίτητος σύντροφος τοῦ βίου μας. Ἐσυλλογίσθητε ποτέ, ἀγαπητοί μου φίλοι, τὴν σπουδαιότητα τοῦ κοινωνικοῦ του ρόλου; Προστατεύει τὴν ζωήν μας καὶ τὴν περιουσίαν μας, συντελεῖ εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, ὑποβοηθεῖ τὴν εὐζωΐαν τῶν ἀνθρώπων. Ἰδοὺ σπουδαῖοι τίτλοι διὰ νὰ τῷ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐγνωμοσύνην μας. Ἀλλ' ὁ σκύλος ἔχει καὶ ἄλλους τίτλους ἀκόμη. Δὲν μᾶς δίδει μόνον τὴν ἀγάπην του εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ καὶ τὴν *ἀφοσίωσίν* του. Διότι, πῶς ἄλλως εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ τὸ θαυμάσιον ἔνστικτον τῶν σκύλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, βοηθοῦντες τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου τῶν Ἄλπεων, ἀψηφοῦν τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰς ἀβύσσους, διὰ νὰ σώζουν ταξειδιώτας ποὺ ἔχασαν τὸν δρόμων των; Πολλάκις βεβαίως θὰ ἠκούσατε καὶ θαυμάσατε περὶ τῶν πολυτίμων αὐτῶν σκύλων-σωτήρων. Εἰς τὸν λαιμόν των φέρουν κρεμασμένον μικρὸν βαρελάκι περιέχον ποτὸν τονωτικόν, συνήθως ρῶμι. Ὁσάκις ἀνακαλύψουν ταξειδιώτην κατακείμενον, ἐξηντλημένον, τὸν πλησιάζουν καὶ τὸν ἀφίνουν νὰ πίῃ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ βαρελίου των. Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται θαμμένος ὑπὸ τὰς χιόνας, καὶ τότε οἱ σκύλοι σκάπτουν μὲ τοὺς πόδας των καὶ τὸν ἐκθάπτουν. Ὅταν δὲ βλέπουν ὅτι μένει λιπόθυμος, ἀναίσθητος, ἀδυνατῶν νὰ συνέλθῃ μόνος του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, τρέχουν οἱ καλοὶ σκύλοι καὶ εἰδοποιοῦν τοὺς καλογήρους διὰ τὸ εὕρημά των, τὸ ἔχον ἀνάγκην ἀμέσου βοηθείας...

Οἱ σκύλοι τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου εἶνε αὐτόχρημα ἡρωϊκοί. Ὁ διασημότερος ἐξ αὐτῶν, ὁ ἀνδρεῖος Μπάρρυ — βλέπετε, ἡ ἱστορία ἀναφέρει καὶ τὄνομά του! — ἔσωσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἀνω τῶν τεσσαράκοντα ἀνθρώπων, ἀπέθανε δὲ ὁ δυστυχὴς ὑπὸ τὰ κτυπήματα ἑνὸς ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος,

ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὸ σκότος, τὸν ἐξέλαβεν ὡς λύκον!

Εἰς τὴν Σουηδίαν καὶ εἰς τὴν Νορβηγίαν σχηματίζουν ἀγήματα ἀπὸ σκύλους τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, οἱ ὁποῖοι περιτρέχουν τὰς χιονοσκεπεῖς πεδιάδας, σώζοντες ὅσους τυχὸν κατελήφθησαν καθ' ὁδὸν ὑπὸ χιονοθυέλλης καὶ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τῆς χιόνος. Ἄνευ τῶν σωτήρων σκύλων, πόσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν θὰ ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σάβανον τὸν αἰώνιον ὕπνον!...

Ὁ σκύλος τοῦ ὄρους τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου μὲ τὸ πυρρόν του τρίχωμα καὶ τὸ εὔγραμμον σῶμα, εἶνε τύπος εὐρωστίας καὶ ὡραιότητος. Εἶνε καλοδεμένος ὡς οἱ μανδρόσκυλοι, ἀλλ' ἔχει τὴν ὄσφρησιν καὶ τὴν νοημοσύνην τῶν σκύλων τῆς Νέας Γῆς.

Τῆς Νέας Γῆς;... Ἀ, ναί! Ἰδοὺ ἀκόμη ἕνας καλὸς σκύλος, σωτὴρ καὶ αὐτὸς πολύτιμος, διότι ἐξ ἐνστίκτου ρίπτεται εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ σώζῃ τοὺς πνιγομένους. Χάρις εἰς τὰς μεμβράνας, αἱ ὁποῖαι συνδέουν τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν του, ὅπως τῶν νηκτικῶν πτηνῶν, εἰμπορεῖ νὰ κολυμβᾷ θαυμάσια. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ἔνστικτον τοῦ σκύλου τούτου, καὶ παντοῦ, παρὰ τὰς γεφύρας, παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν, ὑπάρχουν οἰκίσκοι ἄνετοι, εἰς τοὺς ὁποίους κοιμῶνται σκύλοι τῆς Νέας Γῆς, προθύμως διακόπτοντες τὸν ὕπνον των καὶ τρέχοντες, ὁσάκις ἀκούσουν τὴν κραυγήν: «Βοήθεια! πνίγομαι!...» Μία βουτιὰ εἰς τὸ νερόν, καὶ ὁ πνιγόμενος ἀνασύρεται ὑπὸ τοῦ καλοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος τινάζεται χωρὶς ἐντροπήν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς κομπασμὸν διὰ τὴν ἀγαθήν του πρᾶξιν!

Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐσκέφθησαν πρὸ πολλοῦ νὰ χρησιμοποιήσουν σκύλους τῆς Νέας Γῆς. Τῷ 1819 ἔφεραν τοὺς πρώτους εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ τὰς νήσους Σαὶν-Πιὲρ καὶ Μικελών, καὶ τοὺς ἐγύμνασαν νὰ κολυμβοῦν καὶ νὰ σώζουν.

Ἀλλὰ τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς των καὶ τῆς διατροφῆς ἐκρίθησαν ὑπέρογκα, καὶ ἡ ἰδέα μετ' ὀλίγον ἐγκατελείφθη. Μόνον δὲ μετὰ ὀγδοήκοντα ἔτη, τῷ 1901, ὁ κ. Λεπίν, διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἐγκαθίδρυσε εἰς μίαν γέφυραν τοῦ Σηκουάνα μερικοὺς σκύλους σωτῆρας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν ἐφάνησαν τόσον χρήσιμοι· πρῶτον διότι εἰς ἕνα μεγάλον ποταμὸν ὡς ὁ Σηκουάνας μένον οἱ πολὺ ἔκλεκτοι σκύλοι τῆς Νέας Γῆς εἰμποροῦν νὰ πίπτουν ἀφόβως· καὶ δεύτερον, διότι οἱ παρισινοὶ ἀστυφύλακες εἶνε τόσον γενναῖοι, ὥστε ὁσάκις βλέπουν ἄνθρωπον πνιγόμενον, πίπτουν αὐτοὶ νὰ τὸν σώσουν, πρὶν συλλογισθοῦν νὰ καλέσουν τὸν σκύλον των.

Σκύλος-σωτὴρ ἐν Ἀγγλίᾳ.

Τὸ συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν εἶνε, ὅτι ὁ σκύλος εἶνε εἷς τῶν πολυτιμοτέρων μας βοηθῶν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα μὲ σεβασμόν, μὲ ἀγάπην, τὰ καλὰ αὐτὰ ζῷα τὰ ὁποῖα μᾶς παρέχουν τοιαύτας ὑπηρεσίας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ θωπεύωμεν καὶ νὰ περιποιούμεθα τὰ χαϊδευμένα μόνον σκυλάκια τῶν κυριῶν. Ὅλα πρέπει νὰ τὰ γαπῶμεν, πτωχὰ καὶ πλούσια, καὶ νὰ τὰ ὑπερασπιζώμεθα ὁσάκις κακοὶ ἄνθρωποι τὰ κακομεταχειρίζονται, τὰ βασανίζουν καὶ τὰ κτυποῦν. Εἶνε οἱ κατώτεροι ἀδελφοί μας, οἱ ὑπηρέται μας, οἱ φίλοι μας. Συντείνουν εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος!

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

Σκύλος τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. *(Συνέχεια)*

Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ἐσυλλογίσθη, ὅτι τώρα δὲν ἔχω οὔτε ὡραῖα φορέματα οὔτε πολύτιμα πράγματα. Διαφορετικὰ θὰ μ' ἐμπόδιζαν, καὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κολυμβῶ τόσο γρήγορα. Καλλίτερα!

Ἐπέρασε κάτω ἀπὸ τὴν σπηλιὰν τῆς Μαγίσσης, ποὺ ἐξεῖχεν εἰς τὸν βράχον της, ἠκολούθησεν ὅλους τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ποὺ ἔμοιαζε μὲ φεστόνι κεντήματος, καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ στόμιον τοῦ μεγάλου.

Πραγματικῶς, ἡ συμβουλὴ τῆς Μαγίσσης τὴν ἐγλύτωσεν ἀπὸ πολὺ μεγάλον γῦρον.

Νά καὶ ἡ πιρόγα, δεμένη ἐκεῖ εἰς ἕνα δένδρον.

Πραγματικῶς δὲν ἦτο πολὺ καινούργια. Ἦτο ὅμως μικρούλα, ἐλαφρὰ καὶ πλέον φιλόξενη ἀπὸ τὴν πιρόγαν τῶν Παχουμήδων, ποὺ δὲν εἶχε παρὰ σανίδια καὶ κουπιά.

Αὐτὴ εἶχε στὴ μέση μιὰ τέντα σὰν σπιτάκι, σὰν καλυβάκι, ποὺ χωροῦσε ἕναν ἄνθρωπο, διὰ νὰ τὴν προφυλάττῃ ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Εἰς τὴν πρύμνην ἦτο ζωγραφισμένον ἕνα κόκκινον μισοφέγγαρο,—τὸ ἔμβλημα βέβαια ἢ τὸ «οἰκόσημον» τῆς Μαγίσσης.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἔλυσε τὴν πιρόγαν μὲ τὴν κόκκινην ἡμισέληνον, προστάτριαν τοῦ ποταμοῦ, τῶν παραποταμίων καὶ τῶν ταξειδιωτῶν· εἰσῆλθεν, ἐκάθησεν ὀλίγον εἰς τὸ ξύλινον σκαμνὶ ποὺ ἦτο

εἰς τὸ καλυβάκι, διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὸ κολύμβημα, καὶ ἔπειτα, ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν ὄχθην διὰ τῆς κώπης, ἀφέθη εἰς τὸ ρεῦμα καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ποταμοῦ.

Ἐλαφρὸς ζέφυρος ἔπνεε καὶ ἡ πιρόγα ἔτρεχεν, ἐπετοῦσε, μαζὶ μὲ τὴν Ὀ'Δάλιαν, πρὸς τὴν χώραν τοῦ κυρίου Τζάκ!

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Τζὰκ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς μαύρης ὡς βέλος. Μετ' ὀλίγον τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ βάρκα της δὲν ἔτρεχεν ὅσον ἤθελε γρήγορα, καὶ παρετήρησεν ὅτι, ἀπὸ τὰς ἀτελῶς φραχθείσας ὀπάς της, ἔκαμνε νερά. Τότε ἐκωπηλάτησε δεξιᾷ, καὶ ἡ πιρόγα ἐστράφη καὶ προσήραξε. Ἡ Ὀ'Δάλια ἐπῆρε χῶμα στὰ χέρια της, τὸ ἐζύμωσε μὲ νερὸν καὶ μὲ ξηρόχορτα,—κάτι ἴνας, ὡς ἐκεῖναι ποῦ σκεπάζουν τοὺς κοκοφοίνικας,—ἔφραξε τὰς ὀπὰς τῆς πιρόγας μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν τώρα, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἠρκεῖτο εἰς τὸ ρεῦμα, ἀλλὰ μετεχειρίζετο καὶ τὴν κώπην, πότε κωπηλατοῦσα ἐμπρὸς καὶ πότε ὀπίσω, τρέχουσα ἀπὸ τὴν πρύμνην εἰς τὴν πρῴραν καὶ τἀνάπαλιν. Καὶ ἡ πιρόγα ἐπροχωροῦσε.

Ἀλλά... ὅσον ἐπλησίαζε πρὸς τὴν χώραν τοῦ Τζάκ, τόσον τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς μαύρης ἐσκυθρώπαζε, καὶ τόσον τὸ βλέμμα της ἐγίνετο ἀνήσυχον. Θὰ ἐκανέβλεπεν ἄρά γε τὸν κύριόν της; Καὶ ἂν τὸν ἐπανέβλεπε ζωντανὸν ἀκόμη, ποία θλίψις δι' αὐτὴν νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἰατρικὸν ποῦ θὰ τὸν ἐθεράπευε!... Βεβαιότατα θὰ ἐπήγαινε τὸ πρωὶ νὰ γεμίσῃ τὴν φλάσκα της μὲ νερὸν τοῦ ποταμοῦ καὶ θὰ τοῦ ἔκαμνε ψυχρολουσίαν. Ἀλλὰ τῆς ἐχρειάζετο καὶ νύχι πάνθηρος... *τῆς ἐχρειάζετο!*... Ἡ Ὀ'Δαλία ἤρχισε νὰ γελᾷ μὲ θλιβερὰν εἰρωνείαν. Ἠμποροῦσε ποτὲ αὐτή, ἡ ταπεινὴ σκλάβα Ὀ'Δάλια, νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον φυλακτόν;... Ἤξευρε καλὰ τὴν ἀξίαν του. Ἀλλ' ἤξευρεν ἐπίσης ὅτι καὶ ὅσοι τὸ εἶχαν, ἀποκτήσαντες αὐτὸ τυχαίως ἢ διὰ τῆς ἀνδρείας των, δὲν τὸ ἔδιδαν δι' ὅλον τὸν κόσμον! Ἄλλως ἡ Ὀ'Δάλια δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον κάτοχον τοῦ θαυματουργοῦ φυλακτοῦ, παρὰ μόνον τὸν βασιλέα της, τὸν γνωστόν μας Ντα' Σαγκουί. Ἀλλ' ὁ Ντα'Σαγκουὶ ἀγαπᾷ καὶ φυλάττει τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος ὅσον καὶ τὸ μαῦρον κετσί του. Καὶ τόσον χωρίζεται ἀπὸ αὐτό, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του!...

Μίαν ἡμέραν τῳόντι, ἕνας μαῦρος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως, ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐστόλιζε διὰ τὸν πόλεμον καὶ τοῦ ἐφορροῦσεν ἕνα θώρακα ἀπὸ δέρμα κριοῦ, ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ ἐπέταξε τὸ περίφημον νύχι. Ὁ Ντα'Σαγκουὶ βάζει τὸ χέρι του εἰς τὸ στῆθός του, ζητεῖ τὸ φυλακτόν του—τίποτε φυλακτόν! Σκύπτουν, ψάχνουν κάτω, τρέχουν καὶ ἄλλοι σκλάβοι, προσκληθέντες μὲ τὸ ταμποῦρλο. Πουθενὰ φυλακτόν!... Ἐπιτέλους εὑρέθη!... Ἀλλὰ τὸς ὀλίγας στιγμὰς ποῦ τὸ εἶχε διὰ χαμένον, ὁ Ντα'Σαγκουὶ ἔκαμνεν ὡς τρελλός· ἐμαδοῦσε τὰς τρίχας του, ἐβλασφημοῦσε κ' ἐφώναζεν ὅτι ἔρθασε τὸ τέλος του.

— Νὰ ἔχω τέτοιο φυλακτό,—ἔλεγε κατόπιν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του,—καὶ νὰ τὸ χάσω ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμές, αὐτὸ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ θανάτου μου!

Ὁ δοῦλος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ τοῦ πετάξῃ τὸ νύχι, ἐμαστιγώθη ἀμέσως. Καὶ ἡ Ὀ'Δάλια, ἀναπολοῦσα ὅλον αὐτὸ τὸ δράμα, ἀνατρίχιαζε. Διότι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐγεννᾶτο καὶ διευκρινίζετο εἰς τὸ πνεῦμά της μία ἰδέα: Ἔπρεπε νὰ φέρῃ εἰς τὸν κύριόν της τὸ ἰατρικὸν ποῦ τῆς εἶπεν ἡ Μάγισσα,—*ἔπρεπε*! Καὶ ἕνα μόνον νύχι πάνθηρος ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον, ἔπρεπε νὰ κάμῃ τἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τὸ ἀκουμβήσῃ εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἀγαπημένου της ἀρρώστου. Καὶ αὐτὸ θὰ ἔκαμνε.

Καὶ τότε... ὦ φοβερὰ ὀπτασία!... ὦ σχέδιον παράτολμον!... Ἔβλεπεν ἐξηπλωμένον εἰς τὸ στρῶμά του καὶ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τοὺς δούλους του, τὸν μεγάλον βασιλέα... Ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους του διαγράφεται τὸ γαμψὸν νύχι... Εἶνε νύκτα... ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται...

Θὰ ὑπάγῃ, ναί, θὰ ὑπάγῃ,.. Πῶς; Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρει. Ξεύρει μόνον ὅτι θὰ ὑπάγῃ... Μόνη ὁλομόναχη... Μὲ τὸ θάρρος της καὶ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Τζάκ... Θ' ἁρπάσῃ τὸ νύχι... Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κρατήσῃ γιὰ πάντα... θὰ τὸ ἐπιστρέψῃ... κατόπι. Θὰ διασχίσῃ πάλιν τὸ χωρίον σιγὰ-σιγά, θὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ λευκοῦ Ἀρχηγοῦ, θὰ κρεμάσῃ τὸ φυλακτὸν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀρρώστου, καὶ ἀμέσως θὰ τὸν κάμῃ καλά!...

Ἀλλ' ἐνῷ συλλογίζεται αὐτά, ἀφῃρημένη, ἡ πιρόγα της, ἡ ὁποία μένει ἀκυβέρνητη, περνᾷ κάτω ἀπὸ μεγάλα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐκτείνουν τοὺς μακρούς των κλώνους ἕως τὴν μέσην τοῦ ποταμοῦ. Ἕνας κλῶνος κτυπᾷ τὴν Ὀ'Δάλιαν, τὴν ἀνατρέπει καὶ τὴν ρίπτει εἰς τὸ νερόν.

Πηγαίνει εἰς τὸν βυθόν, πίνει μερικὲς γουλιὲς γωρὶς νὰ διψᾷ, ἀναβαίνει πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ κυνηγᾷ κολυμβῶσα τὴν πιρόγαν της, ἡ ὁποία φεύγει μόνη της, ὅπως ἐν ἄλογον ἀφοῦ ἔρριψε τὸν ἀναβάτην του. Τὴν φθάνει καὶ σκαρφαλώνει μέσα μ' εὐκινησίαν. Τώρα, ἡ πιρόγα τρέχει μαζὶ μὲ τὴν Ὀ'Δάλιαν, ἀλλ' ἡ μικρὰ μαύρη προσέχει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ὄχθην, ὅσον τῆς ἐπιτρέπει τὸ μάκρος τοῦ κουπιοῦ της. Διότι τώρα δὲν εἶνε μόνον οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐπίφοβα προσκόμματα. Ἡ ὄχθη ἔχει, προπάντων, κροκοδείλους... Ὦ, τὰ φρικώδη ἑρπετά!... Ἐν ἀπ' αὐτὰ ἤνοιξε τὸ στόμα του, καθὼς ἐπερνοῦσεν ἡ πιρόγα, καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν διὰ νὰ φθάσῃ τὸ πλοιάριον. Εὐτυχῶς ἡ Ὀ'Δάλια εἶδεν ἐγκαίρως τὸ κίνημά του, καὶ μὲ μεγάλην ταχύτητα ἔκαμεν ὀπίσω. Οὕτω ὁ κροκόδειλος, ἀντὶ νὰ πέσῃ μέσα εἰς τὴν πιρόγαν, ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν, ὅπου εἶδε καὶ ἔπαθε νὰ ξεμπερδευθῇ ἀπὸ τὰ φύκια... Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ὀ'Δάλια ἐκωπηλάτησε μὲ δύναμιν καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ὄχθην, ὅπου δὲν ἐπανῆλθεν εἰμὴ ἀφοῦ ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νέοι κίνδυνοι τὴν ἠπείλησαν. Τὰ παραποτάμια ζῶα, φείδια, πίθηκοι, κροκόδειλοι, ἐκλαμβάνοντα τὴν διερχομένην πιρόγαν ὡς ἐχθρόν, ἡτοιμάζοντο πρὸς ἄμυναν. Τὰ φείδια ἐκουλουριάζοντο εἰς τὰ δένδρα, ἐσφύριζαν, ἔβγαζαν τὰς πυρίνας γλώσσας των κ' ἐξηκόντιζαν κάποιον γλοιῶδες δηλητήριον. Οἱ πίθηκοι ἐταλαντεύοντο εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἔπειτα, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπερνοῦσεν ἡ πιρόγα, ἔπερναν φόραν διὰ νὰ πηδήσουν μέσα. Ἡ Ὀ'Δάλια τοὺς ἀπέφευγεν ὅπως εἰμποροῦσεν, ὅταν ἔξαφνα εἶδεν ἕνα μεγάλον πίθηκον κοκκινότριχον, ἄσχημον, μὲ τὸ χονδρὸν του ὀλοστρόγγυλον κεφάλι καὶ μὲ τὰ μάτια του ποῦ διαρκῶς ἀνοιγόκλειναν, ἐνεδρεύοντα τὴν πιρόγαν διὰ νὰ πηδήσῃ μέσα. Δυστυχῶς δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ὑπισθοδρομήσῃ καὶ πρὸς μεγάλην της δυσαρέσκειαν βλέπει τὸν πίθηκον καλοκαθισμένον εἰς τὴν περόγαν, ἡ ὁποία χάνει τὴν ἰσορροπίαν της καὶ γίνεται βαρυτέρα.

— Δὲν μοῦ ἐχρειάζετο διόλου αὐτὸς ὁ σύντροφος—συλλογίζεται ἡ Ὀ'Δάλια. Πῶς θὰ τὸν ξεφορτωθῶ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πίθηκος ἀρχίζει τὰ παιγνίδια του, προσπαθεῖ νὰ ποσπάσῃ τὸ κουπὶ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ὀ'Δάλιας, τὴν βασανίζει πολυτρόπως καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ προχωρήσῃ.

— Ἐ! τοῦ φωνάζει· νομίζεις πῶς ἔχω καιρὸ γιὰ παιχνίδια; Πήγαινε νὰ χαθῇς!

Καὶ μὲ μίαν δυνατὴν κουπιάν, ρίπτει τὸν ὀχληρὸν συνταξειδιώτην εἰς τὸ ποτάμι. Ἀλλ' ὁ πίθηκος φθάνει πάλιν τὴν πιρόγαν κολυμβῶν, καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ὀ'Δαλίαν, τῆς ρίχνεται καὶ τὴν δαγκάνει.

— Παληομαϊμοῦ! φωνάζει ἡ μικρὰ μαύρη· αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς!

Καὶ κυττάζει γύρω τῆς, ζητοῦσα μέσον ἀπαλλαγῆς. Τὸ ἤξερε! Μὲ ὅλον τὸ στούμπωμα τῶν τρυκῶν, ἀρκετὸν νερὸν

εἶχεν εἰςδύσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ πλοιάριον. Εἰς ἕνα μέρος μάλιστα εἶχε μαζευθῆ τόσον πολύ, ὥστε ἐσχηματίσθη μικρὸν τέλμα, βαθὺ ὅσον μία κεφαλὴ πιθήκου.

Ἡ μικρὰ μαύρη ἅρπαξε τὸ ζῶον καὶ ἐβύθισε τὴν κεφαλήν του μέσα εἰς τὸ τέλμα, κρατοῦσα αὐτὴν μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν διὰ νὰ τὸ πνίξῃ. Ὁ πίθηκος ὅμως, ὁ μεγαλόσωμος καὶ δυνατός, ἀμύνεται, ἀγωνίζεται νὰ ἐλευθερωθῇ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΣΟΣ

Η "ΑΤΛΑΝΤΙΣ,, ΔΙΑ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,,

Μεταξὺ τῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς ὅλον τὸν ἑλληνικὸν τόπον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Τριακονταετηρίδος μου, ἀξιοσημείωτον εἶνε καὶ τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἀτλαντίδα» τῆς Νέας Ὑόρκης (11 Μαΐου, ἔ. ν.) Τὸ ἔγραφεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀτλαντικὸς» ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀτλαντίδος», ὁ ἀγαπητός μου παλαιὸς φίλος κ. Ἀδαμάντιος Πολυζωΐδης, καὶ διὰ νὰ μὲ τιμήσῃ περισσότερον, τὸ ἐδημοσίευσε πρῶτον πρῶτον, ὡς κύριον. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νἀναδημοσιεύσω ἐδῶ τὸ ἐκτενές, ὡραῖον καὶ ἐνθουσιῶδες αὐτὸ χρονογράφημα. Δημοσιεύω ὅμως τὴν ἐπίσης ὡραίαν καὶ ἐπίσης ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπηύθυνεν ὁ συντάκτης του, ἂν εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως καὶ διὰ τὸ ἄρθρον καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν. Ἰδοὺ αὕτη:

NEW YORK, 11 Μαΐου 1909.

Ἀγαπητέ μου Διάπλασις,

Πόσας ἀναμνήσεις ὡραίας φέρει εἰς τὸν νοῦν μου ἡ στιγμὴ αὐτὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὴν ἀκτὴν αὐτὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τελευταῖος καὶ ἐλάχιστος πάντων, σοῦ στέλλω τὰς ἐγκαρδιωτέρας μου εὐχὰς διὰ τὴν τριακονταετηρίδα σου...

Ἐπέρασαν σωστὰ δώδεκα ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγνωρίσθημεν... Τότε ἤμην γνωστὸς εἰς τὴν μεγάλην πνευματικήν σου οἰκογένειαν μὲ τὸ ψευδώνυμον *Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου*...

Μαζύ σου ἔμαθα νὰ γράφω, μαζύ σου ἔμαθα νὰ σπουδάζω, μαζύ σου νὰ ἐνθουσιάζω, μαζύ σου νὰ ἐνθουσιάζωμαι... Ἔπειτα ἤλθα εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ριφθῶ εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τοῦ ὁποίου πάλιν σὺ μοῦ ἔδωκες τὰς πρώτας ἀρχάς... Ἔπειτα ἐνυμφεύθην καὶ ἔφυγα. Καὶ τώρα εἶμαι ὁ αὐτοχθὴς πατέρας ἑνὸς μπεμπέκου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν γρηγοράδα ποῦ περνοῦν τὰ χρόνια, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὅσον καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν εὐχήθηκα σήμερα τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἀλλὰ τὴν ἀγαπητή μου «Διάπλασιν».

Εἰς τὴν «Ἀτλαντίδα» σοῦ ἔγραφα λίγα λόγια, κατὰ καθήκον... Καὶ ὅμως δὲν κατόρθωσα νὰ εἴπω ὅ,τι αἰσθάνομαι γιὰ σένα τὴν καλή μου παληὰ φιλενάδα...

Καὶ τώρα ἐμπρὸς μαζὺ μὲ τὴν νέα γενεά! καὶ εἴθε νὰ ζήσῃς νὰ τὴν ἰδῇς μεγάλην, καὶ μεγαλουργόν, εἰσερχομένην εἰς τὸν μεγάλον δρόμον τῆς προόδου, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσῆλθε καὶ θριαμβεύει μὲ τὴν πρακτικήν, τὴν ἠθικήν, τὴν πατριωτικήν της μόρφωσιν ἡ Ἀμερικανικὴ φυλή. Καλὰ πενῆντα...

Μὲ τὴν ἀγάπη τὴν παληά

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Θ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΗΣ
Ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀτλαντίδος»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα βλέπουσα τὸν Τάκην νὰ τρώγῃ δύο μεγάλα κομμάτια ψωμί:

— Ὅλα θὰ τὰ φᾷς, παιδί μου; Θὰ σὲ πιάσῃ τίποτα...

Καὶ ὁ Τάκης:

— Ὄχι, μαμμά, δὲν εἶνε πολλά. Ἕνα ἦταν, καὶ τὸ ἔκοψα στὰ δύο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

***

— Ἕνα γλυκὸ λείπει! τί ἔγινε;

— Μαμμά, ἦταν δεκατρία. Ἕνα λοιπὸν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ, καὶ...τὸ ἔφαγα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρισεύγενης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀρραβῶνες: — Χαρμόσυνος εἴδησις μοῦ ἀναγγέλλεται ἀπὸ τὴν Μυτιλήνην. Δύο φίλαι μου ἀγαπηταὶ καὶ γνωσταὶ εἰς τὸν κύκλον μας διὰ τὴν ἐνθουσιώδη πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀφοσίωσίν των, ἠρραβωνίσθησαν: ἡ Στέλλα Παπαδοπούλου (*Ἰωάννα Δάρκ*) μὲ τὸν κ. Χριστόφορον Κουμαριανόν, καὶ ἡ Μαίρη Ἀντωνιάδου (*Ρόδον τῆς Λέσβου*) μὲ τὸν κ. Νικόλαον Μεγκρέλην. Ραίνω καὶ τὰς δύο μὲ τὰ ἄνθη τῶν καλλιτέρων μου εὐχῶν: Νὰ ζήσουν εὐτυχισμέναι, καί, ὅπως μοῦ τὸ ὑπόσχονται, νὰ μὴ μὲ λησμονήσουν ποτέ.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Φιλὲ τῆς Μάνναις*. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, ναί, αὐτὸ συμβαίνει κάποτε—πρὸ πάντων εἰς τὰ Σχήματα, — νὰ συμπίπτουν ἐξ ἁπλῆς συναντήσεως. Ἀλλ' ἂν ἡ μία κατ' ἀνάγκην δὲν θὰ δημοσιευθῇ, δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι δὲν θὰ λογαριασθῇ ὡς ὀρθὴ εἰς τ' Ἀποτελέσματα. Ὥστε δὲν χάνεις τίποτε.

Τυχερὴ ἐστάθη ἡ φίλη μου *Φαίδρα*. Ἐνῷ ἐλυπεῖτο καὶ ἀπηλπίζετο ποῦ δὲν ἦτο ἐδῶ, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Τριακονταετηρίδος, νὰ καὶ πηγαίνει εἰς τὴν πόλιν της ἕνας θεῖός της, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὅπου διέτριβεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας καὶ παρευρέθη καὶ εἰς τὸν Παρνασσόν! Καὶ ὁ θεῖος αὐτὸς τῆς τὰ εἶπεν ὅλα λεπτομερέστατα. Ἔπειτα ἡ *Φαίδρα* ἐδιάβασε καὶ τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος. Καὶ τώρα πλέον, κάτι μὲ τὴν διήγησιν τοῦ θείου της, κάτι μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου, εἶνε ὡς νὰ παρευρέθη καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια εἰς τὴν ἑορτήν. Ἔτσι μοῦ γράφει.

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, *Δέον τῆς Ἐρήμου*, (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα.) Μὲ κολλήν μου χαρὰν θὰ σὲ ἰδῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις· ἐπίσης καὶ ὁ κ. Ξ, ὁ ὁποῖος σὲ χαιρετᾷ.

Τὰ ἑξῆς ὡραιότατα μοῦ γράφει ὁ *Πλοίαρχος Νέμος*: «Στέκω ἀκόμη μὲ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν ποῦ μ' ἐπροξένησεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἀναμνηστικοῦ φύλλου τῆς Τριακονταετηρίδος. Ἀληθινὸν τεῦχος πανηγυρικόν. Ἐπανηγύρισα ἀναγινώσκων αὐτὸ νοερῶς κ' ἐγὼ μὲ τοὺς εὐτυχεῖς Ἀθηναίους συνδρομητάς σου, οἱ ὁποῖοι ἔσχον τὴν μεγάλην ταύτην εὐτυχίαν ν' ἀκούσουν μὲ τὰ ἴδια των ὦτα τὰς κορυφὰς τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, νὰ ὑμνοῦν τὴν πιστοτέραν των φίλην, τὴν πολυτιμοτέραν των ὁδηγόν. Νὰ ἐνθυμίζουν τὸ ἔργον της καὶ νὰ δοξάζουν ὀλίγον καὶ αὐτούς. Διότι, τὸ κατ' ἐμέ, θεωρῶ μεγάλην δόξαν ν' ἀνήκω εἰς οἰκογένειαν, εἰς κύκλον, τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχηγὸς νὰ τιμᾶται τόσον, ἀκούων τὰ κολακευτικώτερα ἐγκώμια τόσον περιφανῶς. Ναί! ἡ τιμὴ ἡ πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀνταγαλλᾶται ἐπὶ τοῦς συνδρομητάς της. Καὶ πρέπει νὰ φανῶμεν ἄξιοι αὐτῆς τῆς τιμῆς, συσφιγγόμενοι περισσότερον καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἐπεκτείνωμεν τὸν κύκλον μας, φωτίζοντες οὕτω καὶ λαμπρύνοντες ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερα Ἑλληνόπουλα, καὶ ἀγλαΐζοντες αὐτὰ διὰ τῆς αἴγλης, ἥτις περιέλαμψε τώρα τὸ πρόσωπον τῆς φιλτάτης μας.» Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἔσπάθωμα!

Καὶ ἡ ἰδική σου ἐνθουσιώδης ἐπιστολή, *Ἥλιαιη Ἀκτίς*, μοῦ ὑπερήρεσε. Ναὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ «παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως» διαφέρουν ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά... Χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ δύο τόσον καλάς μου φίλας.

Ὁ *Γεώνιος Ἱππότης* μοῦ γράφει δύο πράγματα ἐνδιαφέροντα: 1ον ὅτι εἰς τὴν πόλιν του ὑπάρχει ἕνα κορίτσι, ποῦ εἶνε ἀπαράλλακτη, ἀπαράλλακτη,—ποία νομίζετε; ἡ Ὀ'Δάλια! Καὶ 2ον, ὅτι προχθὲς εἰς τὸ μάθημα ἐδιάβαζε τὸ φυλλάδιόν μου· ὁ καθηγητὴς ἠθέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ· ἀμα εἶδεν ὅμως ὅτι ἐδιάβαζε Διάπλασιν, δὲν τὸν ἐτιμώρησεν, ἀλλ' ἁπλῶς τοῦ ἔπῆρε τὸ φυλλάδιον καὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψε μετὰ τὸ μάθημα.

Ἐδιάβασα τὰ ποιήματά σου, φίλε *Σταῦρε Σ.*, καὶ μοῦ ἤρεσαν ἀρκετά. Δὲν τὰ ηὗρα ὅμως καὶ ἄξια δημοσιεύσεως. Διὰ νὰ γίνῃς συνεργάτης μου — ποῦ τόσον τὸ ποθεῖς,— πρέπει ἀκόμη νὰ κοπιάσῃς πολύ, καὶ προπάντων... νὰ μεγαλώσῃς. Ξεύρεις, ὅλοι μου οἱ συνεργάται εἶνε ἡλικιωμένοι· ποτὲ δὲν δημοσιεύω ἔργα νέων καὶ ἀρχαρίων, παρὰ ἐξαιρετικῶς καμμίαν φοράν, ὅταν ἡ ἐπίδοσις εἶνε μεγάλη καὶ κρίνω ἀναγκαίαν τὴν ἐνθάρρυνσιν. Δὲν θέλω μὲ αὐτὰ νὰ σὲ ἀποθαρρύνω· Ἐργάζου, ἔχε φιλοδοξίαν—ἀλλὰ καὶ ὑπομονήν.

Λάτρα τῆς Παιριδος, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς ἀμέσως τὰς Ἀσκήσεις σου. Ὁ ἐπὶ τῆς ταινίας ἀριθμὸς καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα εἶνε δουλειὰ τῆς Διεκπεραιώσεως τοῦ φύλλου, ἡ ὁποία δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἀποφεύγω τοὺς Διαγωνισμούς, οἱ ὁποῖοι γίνονται καὶ εἰς τὰ Σχολεῖα. Ὡραιότατα ὅσα γράφεις διὰ τὸ ἀναμνηστικὸν Τεῦχος.

Πολὺ καλὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐξαδέλφην σου, *Ἀγριολούλοδο*, καὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἀνέγνωσα τὰς περὶ αὐτῆς εἰδήσεις. Εἰπὲ της χαιρετίσματα καὶ νὰ τῆς ζήσῃ ἡ μικρὰ Ἰουλία.

Κυρία Δέν με Μέλει, ναί, πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν σ' ἐλησμόνησα. Ἡ ἐπιστολή σου, μὲ τὰς ἀναμνήσεις, μὲ κατεγοήτευσε. Θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά; Χαιρετίσματα εἰς τὴν *Ξανθὴν Μουσμέ*. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει τῆς *Φράκτης τ' Ἀγριολούλοδο*: «Φίλος μὲν ὁ Πλάτων, φιλτάτη δὲ ἡ ἀλήθεια. Δὲν εἶνε ὁ *Ἑλληνόπαις* ὁ ρίψας πρῶτος τὴν ἰδέαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Τριακονταετηρίδος, ἀλλ' ἡ *Κάμην*, ἡ ὁποία ἐδημοσίευσεν ἐπὶ τούτῳ Ἀγγελίαν εἰς τὸ 10ον φυλλάδιον τοῦ 30οῦ ἔτους. Ἀληθὲς ὅμως ὅτι ὁ ἔγκριτος ἐκ Καρδίτσης συνάδελφος —διὰ νὰ μεταχειρισθῶ κοινοβουλευτικὴν φρασεολογίαν,—ἐδημοσίευσε καὶ αὐτὸς ἔκκλησιν εἰς τὸ 40ὸν φύλλον τοῦ ἰδίου ἔτους, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητὰς ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, μὲ μόνον τὸ ἐξαιρετικὸν ὅτι ἐδόθη μείζων προσοχὴ καὶ σημασία Ὥστε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι.»

Μὰ κ' ἐγὼ ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι πρὸ πόσου καιροῦ ἔχεις νὰ μοῦ γράψῃς, *Ἀργυρᾶ Παναέλληνος*! Τί σ' ἔκαμεν ἄρά γε νὰ μ' ἐνθυμηθῇς τώρα! ἡ γνωριμία τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἢ κάποια ὕφεσις τῆς μελαγχολίας σου; — Ἀλήθεια; τί λόγον ἔχει αὐτὴ ἡ μελαγχολία; στὴν ἡλικία σου μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργη! Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἡ αἴτησίς σου ἐλήφθη ὑπ' ὄψει, *Ζιλχὰ Χανούμ*. Μὴ διστάζῃς νὰ μοῦ γράψῃς. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ «φλυαρία» σου εἶνε πολὺ διασκεδαστική.—Αὐτὸ ἐννοεῖται, ὅλα τὰ τετράδια ποῦ λαμβάνεις, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τόσον ὡραῖα καὶ πρωτότυπα, ὅσον μερικὰ-μερικά.

Οἱ ἐκλεκτοὶ πάντοτε ὀλίγοι! —Ναί, διὰ τὸ καλοκαίρι λογαριάζω νὰ προκηρύξω μερικοὺς νέους διαγωνισμούς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους **της**: *Παρνασσόν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Σβυστὸ Κανδήλι* (ἔστειλα·) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι φέτος θὰ προβιβασθῇς·) *Ὀλβίαν* (τὸ ἐξσπάθωμα περὶ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾷς ἐνεγράφη διὰ τὴν «Χιακὴν Δρᾶσιν»·) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ὄχι·) *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα* (πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν· χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ὁ «Κοσμοκαράτωρ»·) *Αὐδηεριδα* (εὐχαριστῶ πολύ· ὑπάρχει ἡ «Φωτογραφική» τῆς Κας Ροτσοπούλου τιμωμένη φρ. 2,50·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (ἔλαβα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας* (ἐλήφθησαν·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (λάθος· σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1895·) *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους* (μὴν ἀνησυχῇς· ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου·) *Μόσχαν Μ.* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη εὐχαριστῶ πολύ·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἔστειλα· τώρα περιμένω καὶ κανένα γράμμα σου γραμμένον μὲ ἡσυχίαν, καὶ ὄχι τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος·) *Σεμνὸν Ἴον* (τετράδιον ἔστειλα· μὴν ἐρωτᾷς διὰ τὰς ἀσχολίας μου, ἀλλὰ γράφε μου ὅ,τι ἔχῃς νὰ μοῦ γράψῃς·) *Μαυροθαλασσίτην* (ἔχει καλῶς·) *Δημήτριον Ν.* (πάντοτε ὑπάρχει καιρὸς καὶ συνδρομητὰς νὰ ἐγγράψῃς καὶ ψευδώνυμον νὰ λάβῃς·) *Ἰασωνέζικο Τριαντάφυλλο* (τὸ α' Ὑπὲρ Πατρίδος» πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου δρ. 3,50· τὰ ἄλλα εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὰ προμηθεύσω ἀπὸ τὰ Βιβλιοπωλεῖα·) *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἔλαφον τῆς Αἰγύπτου* (τετράδια ἔστειλα· ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς ὡραιοτάτη·) *Κόμητα Μοντεχρίστον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Μαΐου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 2 Ἰουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 13 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 29 Ἰουνίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

234. Λεξίγριφος.

Εἰς θεὸν ἀρχαῖον
Βάλε ἀντωνυμίαν
Κι' ἀριθμητικόν,
Δίκαιαν νἀνάστήσῃς
Ἄνδρα μ' εὐκολίαν,
Παλαιόν, γνωστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπουρανίου Βίου

235. Συλλαβόγριφος.

Μιὰ βαρκούλα περιπλέει
Τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς·
Ἀπὸ τί ἀποτελεῖται;
Ἀπὸ δυὸ στοιχεῖα μόνον
Κι' ἀπὸ φθόγγον μουσικῆς.
Ἔ, τί λέτε; θὰ τὴν βρῆτε;
Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
Κ' ἡ Ὀ Δάλια εἶνε μέσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας

236. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἀρχαῖος λυρικὸς
Ποιητὴς καὶ μουσικός·
Ἂν τὴν κεφαλήν μου ἀλλάξῃς,
Στοὺς ἀστέρας θὰ μὲ τάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστεως τῆς Ἰωνίας

237. Αἴνιγμα.

Εἶμαι ἐστῆς γῆς τὸ κέντρον
Ἀλλ' εἶμαι καὶ ἐστὴν ἄκρη·
Μ' εὑρίσκεις μὲ τὴν λύπην,
Μὲ χάνεις μὲ τὸ δάκρυ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τῆς Ἐλευθερίας

238. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* + * = Πρόθεσις.
* * + * * = Δένδρον.
* * * + * * * = Ἀπόστολος.
* * * * + * * * * = Ἐπίθετον.
* * * * * + * * * * * = Κόλπος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Ὄνειρο

239. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Συλλαβικοῦ Τριγώνου.

Ἀντικαθιστῶν στοιχεῖον
Δι' ἑνὸς ἄλλου συμφώνου,
Εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις,
Σχῆμ' ἀποτελεῖς τριγώνου:
Ὁποῖος, Πόρος, Οὖς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν

240. Φωνηεντόλιπον δι' Ἀναγραμματισμοῦ καὶ Ἀκροστιχίδος.

Ἀναγραμμάτισε τὰς κάτωθι λέξεις οὕτως, ὥστε διὰ τῶν δευτέρων αὐτῶν γραμμάτων νὰ σχηματισθῇ φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου

* * - * - * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

Ἄση, ῥάχις, Σιάμ, ποῦ, Ἄρης, εἶα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκὸ Χαμόγελο

241. Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

1, Ἔπος περίφημον· 2, Ἀρωματῶδες φυτὸν τοῦ βουνοῦ· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Ἀποτέλεσμα πολλῆς ἐργασίας· 5, Χρονικὴ διαίρεσις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου

242. Μικτόν.

οοιο-νκτντ-ε-τ-ιεα-τν-ω-η-κττς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Σημαίας

243. Γρῖφος.

		τέλος				ετε
Μ ν h						
Ω	τέλος	ΣΩ	τέλος	ετα	ῃ'	ετε
	τέλος		τέλος	ετε		ετε
		τέλος				ετε

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Θεοδοσίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 14 καὶ 15.

144. Ἴόνιον (ἴον, ἴον.)—145. Σκόμβρος-ὄμβρος.—146. Πῶμα-χῶμα.—147. Ἕρμος-Ἑρμῆς.

148 Β Ε Λ Γ Ι Ο Ν
Γ Α Λ Λ Ι Α
Α Γ Γ Λ Ι Α
Ι Τ Α Λ Ι Α
Ι Σ Π Α Ν Ι Α

149. ΓΑΛ-ΛΙ-Α
ΑΙ-ΒΥ-Η
Α-Η -ΔΩΝ

150. Ἀμφιτρίτη—Τρίτη=*ἀμφι*+("Αρης-ρίς=)α + (κατάρα-κατά=*Ρᾶ*+("Οσαρις-Ἴρις=)ὅς=ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.—151. Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγε. — 152. ΕΣΟ ΣΥΝΕΤΟΣ (ἀΕτός, ἐΣΟδον, σιΣΥρα, ΦεΝΕός, ΑΤΟΣα.)—153 Νᾶφε καὶ μέμναο' ἀπιστεῖν.—154. *Χείριστον ἡ ὀκνηρία* (χεὶρ εἰς τόνοι-ὀκνῖ-ροιά.)

155. Ἀντιφῶν (ἄν, Τυφών).—156. Κύμη-ζύμη.—157 Γάμος-Μάγος.

160. Β Α Β Υ Λ Ω Ν Ι Α
Α Ο Ο Α Ν
Β Ο Υ Λ Γ Α Ρ Ι Α
Υ Α Υ Κ Μ
Λ Ο Γ Υ Δ Ρ Ι Ο Ν
Ω Α Ρ Σ Η
Ν Α Ρ Κ Ι Σ Σ Ο Σ
Ι Ι Ο Ο Ι
Α Ν Α Μ Ν Η Σ Ι͂ Σ

159. Α Α
ΘΩΜΑΣ
Η Τ
ΝΥΜΦΗ
Α Ρ

159. *Παίζοντες οὐ μανθάνομεν· μετὰ πόνου γὰρ μάθησις.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τῶν κάτω τῆς πρώτης στήλης, προχωρεῖ πρὸς τὰ ἄνω, ἔπειτα ὁριζοντίως, καὶ πάλιν καθέτως μέχρι τοῦ τέλους τῆς τελευταίας στήλης. Ἔπειτα πάλιν ἀρχίζει ἐκ τῶν κάτω τῆς δευτέρας στήλης; καὶ προχωρεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διαιρουμένου τοῦ ὅλου σχήματος εἰς τέσσαρα Π, τοῦ ἑνὸς ἐντὸς τοῦ ἄλλου.) — 161 — 165. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Σ: *ῥητός, πόλος, ἅμα, ἀμνός, Σάρα.* — 166 Γέλα (ἀΓΕΛΑδας.) — 167. ΜΙΛΟΝ (Μέντωρ, Ἥρα, Ἄλλος, Ὀδίς, Νύξ.) — 168. Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ. — 169. *Ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος προδότης ἐστί·* (ὡδὴ λ ὡς τ-εἰς πατ ριδ-ὡς-προ δῷ τ' εἰς ἐς-τί.)

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΔΡΑΧ. 3,50

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὸ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλλάσω Γραμματόσημα Κρητικὰ ἀνταποδίδων Κύπρου καὶ παντὸς ἄλλου κράτους. Διεύθυνσις: Θεμιστοκλῆ Λυκιαρδόπουλον, Poste Restante, Βόλον (*Θ, 226*)

Ἀπείρους εὐχαριστίας, ***Ἑλληνικὸν Στέμμα***, δι' εἰλικρινεῖς εὐχάς σου.— ***Λάτρης τῆς Πατρίδος.*** *(Θ, 227)*

Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου ταῖς Δεσ. ***Εὐγενίᾳ καὶ Μαριάνθῃ Ι. Γιαννιοῦ*** διὰ τὸν μετ' ἐπιτυχίας χορευθέντα ὑπ' αὐτῶν χορὸν τοῦ Ζαλόγκου ἐν τῷ Ἀχιλλοπουλείῳ Παρθεναγωγείῳ (Κάϊρον) καὶ ἐν τῇ λαμπρᾷ ἑορτῇ τῆς Χιακῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ Γαλανὴ Σταυροφόρα *(Θ, 228)*

Η ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

(Θ, 229)

Ἀγαπηταί *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* καὶ *Αἰγύπτια Ἀριστοκράτις*, γιατὶ δὲν μοῦ γράφετε; γνωρίζετε πῶς ἤμην ἀσθενὴς 15 ἡμέρας; Διὰ τοῦτο δὲν σᾶς ἔγραψα.

Ἔλαφος τῆς Αἰγύπτου. *(Θ, 230)*

Φιλτάτοις φίλοις, Δίδι Ἑλένῃ Αὐγερινοῦ καὶ Κῷ Κωνσταντίνῳ Κυτριλάκῃ, εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ νὰ ζήσουν, πᾶν εὔδαιμον καὶ ποθητὸν συνάμα ν' ἀποκτήσουν.

Γ. Κυρλαγκίτσης, Ἰουλία, Ἄννα. *(Θ, 231)*

Ἀνταλλάσω Μικρὰ Μυστικὰ τῆς Διαπλάσεως μὲ οἱονδήποτε συνδρομητὴν αὐτῆς, ὀνομαζόμενον Χριστόφορον.

Ἱερὸς Ἀγών. *(Θ, 232)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.